

Warszawa, dnia 8 marca 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 308/20

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: p. o. protokolanta sądowego Weronika Zych

4 przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 8 marca 2022 r.

5 sprawy K. C. (1), syna M. i K., ur. (...) w W.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

7 na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

9 z dnia 4 grudnia 2019 r. sygn. akt IV K 978/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w ramach zarzuconego czynu oskarżonego K. C. (1) uznaje za winnego tego, że w dniu 2 grudnia 2017r. w W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego marki H. nr rej. (...) o wartości 30 000 zł na szkodę J. U. (1) i J. U. (2) czym wyczerpał znamiona występku z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie na rzecz adw. M. W. kwotę 619,92 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT;

IV. zwalnia oskarżonego K. C. (1) od opłaty i pozostałych kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 308/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku.	2		

Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi -Południe w Warszawie z dnia 4 grudnia 2019r. sygn. akt IV K 978/18		
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o		

wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania	

	środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		K. C. (2)	Oskarżony figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego, jest osobą wielokrotnie karaną za przestępstwa różnego rodzaju	Informacja z KRK	429-439

			w tym też przeciwko mieniu;		
2.		K. C. (2)	Oskarżony posiada wydane trzy zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;	Informacja z ewidencji kierowców	323
3.		K. C. (2)	Oskarżony złożył deklarację podatkową i wykazał dochód za 2019r.	Informacja o dochodach	321
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	K. C. (1)	Oskarżony próbował zrzucić pokrzywdzonego z samochodu, jadąc zygzakiem. Pokrzywdzony trzymając się za słupek jadącego pojazdu, łapał za kierownicę, a oskarżony go odepchnął. Świadek nie słyszał wymiany zdań pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym.	zeznania świadka C. P.	356-357	

0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu	
1.	Informacja z KRK	dokument wystawiony przez uprawniony podmiot tj. Krajowy Rejestr Karny – Punkt Informacyjny przy Sądzie Okręgowym;	
2.	Informacja z ewidencji kierowców;	załączony dokument urzędowy został sporządzony w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczone.	
3.	Informacja o dochodach z systemu teleinformatycznego	załączony dokument urzędowy został sporządzony w przepisanej prawem formie przez organ do	

		tego uprawniony, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczone.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.	zeznania świadka C. P.	Zeznania świadka C. P. pozostają w sprzeczności z zeznaniem drugiego naoczego świadka P. O., który znajdował się obok i nie widział aby oskarżony szarpał się z pokrzywdzonym i próbował zrzucić go z samochodu jadąc zygzakiem. Ponadto z pierwszych	

		<p>zeczności pokrzywdzonego J. U. (2) złożonych bezpośrednio po zdarzeniu również nie wynika aby oskarżony stosował wobec niego przemoc fizyczną w postaci odpychania, szarpania czy zadawania uderzeń. Zeznania pokrzywdzonego stopniowo ewoluowały w toku postępowania, co wzbudza uzasadnioną wątpliwość co do wiarygodności tych zmienionych depozycji.</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzuty w apelacji obrońcy oskarżonego		
1.	Obrazę przepisów	# zasadny	
2.	postępowania mającą wpływ na	# częściowo zasadny	

3.

treść orzeczenia,
a mianowicie
art. 5 § 2 kpk
w zw. z art.
7 kpk poprzez
dokonanie
dowolnej, a
nie swobodnej
oceny dowodów
i niezasadne,
bezkrytyczne
danie wiary
zeznaniom
pokrzywdzonego
P. O. i przyjęcie,
że oskarżony
dokonał zaboru
w celu
przywłaszczenia
portfela, prawa
jazdy i karty
płatniczej,
należących do
pokrzywdzonego,
podczas gdy
nie znajduje to
potwierdzenia w
zgrupowanym
materiale
dowodowym, za
wyjątkiem
właśnie jedynie
zeznań
pokrzywdzonego
P. O., który
twierdzi, że
te przedmioty
znajdowały się w
trocisku w chwili
jego zaboru
przez
oskarżonego,
zwłaszcza jest
to wątpliwe z
racji tego, że
nie doszło nigdy
i nie zostało
wykazane, aby
te przedmioty
zostały

niezasadny

	<p>kiedykolwiek i w jakikolwiek sposób użyte przez oskarżonego lub inne niepowołane osoby;</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Nie ma racji skarżący zarzucając błędną i dowolną ocenę zeznań pokrzywdzonego P. O., skoro świadek ten konsekwentnie zeznawał, że w skradzionym przez oskarżonego samochodzie znajdowała się jego kurtka, w której był portfel z dokumentami w postaci prawa jazdy, karty bankomatowej banku (...) i pieniędzy w kwocie 80 zł. Zeznania pokrzywdzonego P. O. są w tym zakresie spójne i zgodne z zeznaniami pokrzywdzonego J. U. (2), który</p>				

potwierdził, że w skradzionym samochodzie znajdowała się kurtka P. O., a w kieszeni był portfel z dokumentami i pieniędzmi.

Wskazać należy, że P. O. natychmiast po kradzieży telefonicznie zastrzegł kartę w Banku i nie doszło do kradzieży środków płatniczych z karty.

Pokrzywdzony zeznał, że nie było nawet próby podjęcia pieniędzy z konta (k.36v) i na rozprawie potwierdził te zeznania.

Wbrew argumentom skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zeznania pokrzywdzonego, który nie miał żadnego interesu w tym, aby pomówić oskarżonego bezzasadnie.

Nawet jeżeli nie zostało wykazane aby dokumenty pokrzywdzonego zostały

kiedykolwiek użyte przez nieuprawnione osoby, to nie podważa wiarygodności zeznań pokrzywdzonych. Ponadto zgodnie z logiką zdarzeń nie wzbudza uzasadnionych wątpliwości pozostawienie przez pokrzywdzonego kurtki wraz z dokumentami w samochodzie, który miał zapalony silnik obok którego stali pokrzywdzony J. U. (2) razem z kolegami. Po wyjściu około godziny 5:00 rano z klubu nocnego pokrzywdzony J. U. (2) uruchomił silnik w samochodzie, aby go rozgrzać przed powrotem do domu, a zdarzenie miało miejsce na parkingu przed klubem nocnym w zimie tj. w nocy z 1 na 2 grudnia 2017r. Ten właśnie moment wykorzystał oskarżony K. C. (1), który wsiadł do samochodu i

odjechał.
Natomiast
odrębną kwestią
jest to czy
oskarżony miał
świadomość, że
w samochodzie
znajduje się
kurtka
pokrzywdzonego
P. O. razem
z portfelem,
dokumentami i
pieniężmi, jak
również kwestia
jego zamiaru
zaboru tych
przedmiotów.

Sąd Rejonowy
przyjął, że
oskarżony
dokonał zaboru
w celu
przywłaszczenia
nie tylko
samochodu
marki H. na
szkodę J. U. (1)
i J. U. (2),
ale też zaboru
przedmiotów
znajdujących się
w pojeździe tj.
portfela, prawa
jazdy i karty
płatniczej na
szkodę P. O..
Natomiast nie
poczynił
żadnych ustaleń
odnośnie celu,
z jakim działał
oskarżony w
stosunku do tych
przedmiotów.
Szczegółowo w
tym zakresie
Sąd Odwoławczy
odniesie się

<p>w pkt III dotyczącym obrazy przepisów prawa materialnego.</p>			
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na treść wyroku poprzez niezasadne przyjęcie, że w samochodzie H. (...) w chwili jego zaboru przez oskarżonego znajdował się faktycznie portfel, prawo jazdy i karta płatnicza P. O., podczas gdy nie znajduje to potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, za wyjątkiem zeznań samego pokrzywdzonego P. O..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu, za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd</p>			

Rejonowy nie dokonał błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przyjęcia, że w samochodzie H. (...) w chwili jego zaboru przez oskarżonego znajdował się portfel wraz z dokumentem prawa jazdy i kartą płatniczą w kurtce pozostawionej przez pokrzywdzonego P. O.. Powyższe ustalenie zostało oparte o konsekwentne i spójne zeznania świadków J. U. (2) i P. O., którym Sąd dał wiarę. Nie ma zatem racji obrońca, że nie znajduje ono potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Brak podstaw do podważenia wiarygodności zeznań dwóch świadków, którzy nie mieli interesu w tym aby pomawiać oskarżonego oprócz zaboru samochodu, także o zabór przedmiotów znajdujących się w samochodzie

o wartości znacznie niższej niż samochód H. (...).

Pokrzywdzony P. O. nic nie zyskiwał przecież na tym pomówieniu, nie odniósł żadnej korzyści z tego powodu. Nie miał więc żadnego interesu w tym aby pomówić oskarżonego o kradzież dokumentów i karty bankomatowej, które według obrońcy mógł zgubić podczas zabawy w klubie (...). Sugestie obrońcy nie zostały poparte żadnym dowodem. Brak zatem podstaw do podzielenia argumentacji obrońcy odnośnie błędnych ustaleń faktycznych w tym zakresie.

Natomiast odrębną kwestią jest postać zamiaru jaki miał towarzyszyć oskarżonemu podczas kradzieży pojazdu. Brak dowodu na to

aby oskarżony wiedział, iż w samochodzie ktoś pozostawił w kurtce swój portfel wraz z dokumentami, kartą płatniczą i pieniędzmi w kwocie 80 zł.

Zebrany materiał pozwala jedynie na stwierdzenie, że zamiarem bezpośrednim sprawcy był objęty tylko zabór samochodu marki H. (...). Rozstrzygając wątpliwości w tym zakresie na korzyść oskarżonego należy uznać, że zabór przedmiotów należących do P. O. był przypadkowy i objęty winą nieumyślną, a zatem nie wyczerpał znamion występkę z art. 275 § 1 kk i art. 278 § 5 kk. Samochodu nie udało się odzyskać. Oskarżony twierdzi, że porzucił pojazd w bliskiej odległości od swojego miejsca

zamieszkania i nie dokonał zaboru przedmiotów znajdujących się w kurtce. Brak dowodu, który pozwala obalić te twierdzenia oskarżonego, a zatem nie można wykluczyć takiego przebiegu wydarzeń. Nie sposób zatem ustalić kto i kiedy dokonał przywłaszczenia kurtki i portfela wraz z zawartością znajdujących się w samochodzie.

--	--

Obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 275 § 1 kk oraz art. 278 § 5 kk poprzez ich niezasadne zastosowanie i uznanie, że oskarżony dokonał zaboru portfela, prawa jazdy i karty płatniczej, podczas gdy nie wynika to jednoznacznie ze zgromadzonego materiału dowodowego, że w samochodzie

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

<p>H. (...) te przedmioty, rzekomo należące do P. O., faktycznie się znajdowały ;</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu, za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Nie ma racji skarżący, że zebrany materiał dowodowy nie wskazuje w sposób jednoznaczny, że w samochodzie H. (...) znajdowały się także przedmioty należące do P. O.. Wbrew twierdzeniom obrońcy powyższe ustalenie wynika z zeznań zarówno pokrzywdzonego P. O., jak i z zeznań świadka J. U. (2). Depozycjom tych świadków nie sposób odmówić wiarygodności, tym bardziej, że okoliczności w jakich nastąpiła kradzież samochodu</p>			

wskazują, że pokrzywdzeni po wyjściu z klubu nocnego stali obok włączonego i otwartego pojazdu, paląc papierosy przed wyruszeniem w drogę powrotną do domu. Uruchomienie silnika przez J. U. (2) wynikało z potrzeby jego rozgrzania w związku z niską temperaturą powietrza. Ten właśnie moment nieuwagi wykorzystał oskarżony, który wskoczył do uruchomionego samochodu i szybko odjechał dokonując zaboru pojazdu oraz wszystkich przedmiotów znajdujących się w środku.

Zgodzić się należy z obrońcą co do zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego.

Nie sposób bowiem ustalić ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony dokonując zaboru pojazdu, wiedział o pozostawionym

w kurtce przez
pokrzywdzonego
P. O. portfela
z zawartością
prawa jazdy,
karty płatniczej
i pieniądzech. Z
treści wyjaśnień
oskarżonego nie
wynika aby
wiedział o
przedmiotach
pozostawionych
w kurtce przez
P. O. i
aby obejmował
swoim
zamiarem
kradzież portfela
wraz z
zawartością.
Brak dowodu na
to, że oskarżony
obejmował
swoim
zamiarem
kradzież tych
rzeczy, o których
pozostawieniu w
pojeździe mógł
nie wiedzieć.
W tym zakresie
wszystkie
wątpliwości
należy
rozstrzygnąć na
korzyść
oskarżonego
zgodnie z regułą
in dubio pro
reo i ustalić,
że działanie
oskarżonego nie
wyczerpało
znamion
kradzieży
portfela,
dokumentu

prawa jazdy i
karty płatniczej.

Przestępstwo z
art. 278 § 5 k.k.
i z art. 275 §
1 k.k. (w postaci
kradzieży) może
zostać
popelnione
jedynie z winy
umyślnej w
zamiarze
bezpośrednim.

Zabór
dokumentu
prawa jazdy
należącego do P.
O. nie wypełnił
znamion
dyspozycji art.
275 § 1 k.k. gdyż
przepis art. 275
§ 1 kk uznaje
za występki
kradzież nie
każdego
dokumentu, a
jedynie takiego,
który stwierdza
tożsamość innej
osoby albo jej
prawa
majątkowe. Z
pewnością nie
jest takim
dokumentem
prawo jazdy,
który nie
pozwala ustalić
tożsamości
osoby, ale co
wynika z ustawy
Prawo o ruchu
drogowym, jego
istotą jest
stwierdzenie
uprawnienia do
kierowania

pojazdem silnikowym. Ukrywanie lub usunięcie dokumentu, którym sprawca nie ma prawa wyłącznie rozporządzać może wypełnić co najwyżej znamiona występkę z art. 276 k.k.

Przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za realizację znamion czynu określonych w art. 275 § 1 k.k. bądź art. 276 k.k. wymaga ustalenia, że dokonując zaboru mienia, swoim zamiarem obejmował również dokonanie kradzieży, usunięcia, czy też ukrycia dokumentów wymienionych w powołanych przepisach. Zabór portfela razem z zawartością tj. dokumentem prawa jazdy i kartą płatniczą należących do P. O. nie wypełnił dyspozycji art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 kk ,

gdyż oskarżony nie działał w zamiarze ich przywłaszczenia, a zabrał te przedmioty przez przypadek, tylko dlatego, że znajdowały się w kieszeni kurtki, którą P. O. pozostawił w samochodzie stanowiącym jedyny cel działania oskarżonego. Gdy sprawca zaboru nie wiedział, że wśród zabieranych rzeczy znajduje się portfel z zawartością dokumentu prawa jazdy i karty płatniczej, to nie można uznać, że chciał te przedmioty sobie przywłaszczyć. Z powyższych względów zarzut obrazy prawa materialnego jest zasadny.

Rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego poprzez wymierzenie mu kary 3 lat pozbawienia wolności, w

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

<p>sytuacji przy uwzględnieniu faktów przemawiających na jego korzyść, oskarżonemu powinna zostać wymierzona kara pozbawienia wolności w niższym wymiarze, zwłaszcza z uwagi na fakt, że oskarżony przyznał się częściowo do winy (w zakresie przywłaszczenia pojazdu) i złożył w dobrej wierze wyjaśnienia w tym zakresie,</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu, za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wprawdzie słuszne są rozważania Sądu I Instancji w kwestii znacznego stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, a polegającego na dokonaniu zaboru w celu</p>			

przywłaszczenia
samochodu
osobowego
marki H. nr rej.
(...) o wartości
30 000 złotych
na szkodę J.
U. (1) i J.
U. (2). Wbrew
argumentom
skarżącego kara
3 (trzech) lat
pozbawienia
wolności, w
kontekście
poczynionych
przez Sąd
Odwoławczy
korzystnych dla
oskarżonego,
ustaleń
faktycznych
odnośnie braku
wypełnienia
znamion
występków z art.
278 § 5 k.k. w
zb. z art. 275 § 1
k.k. jawi się jako
niewspółmiernie
surowa. Nawet
istotna
okoliczność
obciążająca jaką
jest wielokrotna
karalność
oskarżonego, w
tym za
przestępstwa
przeciwko
mieniu, nie
przemawia za
wymierzeniem
tak surowej kary.
W szczególności
rację ma
obrońca, że
Sąd Rejonowy
nie uwzględnił
żadnych

okoliczności łagodzących pisząc w uzasadnieniu, że się nie dopatrywał takich okoliczności (str. 6 uzasadnienia). Tymczasem istotną okolicznością łagodzącą jest przecież przyznanie się do kradzieży pojazdu oraz okazanie skruchy już na etapie postępowania przygotowawczego. Oskarżony K. C. (1) przyznał się do kradzieży pojazdu, a następnie jego porzucenia. Nie umiał wytłumaczyć powodu swojego zachowania, ale okazał skruchę i żał z powodu tego co zrobił : „Ja żałuję tego co zrobiłem, jest mi przykro że coś takiego miało miejsce. Nie zrobiłem tego z chęci zysku, to była chwila, sam nie wiem czemu to zrobiłem” (k.66). Nie ma jednak racji obrońca, że zachowanie pokrzywdzonego przyczyniło się

do zaistnienia kradzieży, tylko dlatego, że pokrzywdzony J. U. (2) pozostawił w uruchomionym pojeździe kluczyki i otwarte drzwi. Nie ma również racji obrońca, że pokrzywdzony oddalił się od tego pojazdu, skoro stał obok rozmawiając z kolegami odwrócony tyłem do pojazdu. W ocenie Sądu Okręgowego zachowanie pokrzywdzonego w żaden sposób nie przyczyniło się do popełnienia przestępstwa przez oskarżonego. K. C. (1) wykorzystał dogodny moment i wsiadł do uruchomionego pojazdu, wrzucił bieg i szybko ruszył. Pokrzywdzony zdążył jednak złapać za słupek pojazdu w części środkowej karoserii. Na niekorzyść oskarżonego świadczy sposób

zachowania po dokonaniu zaboru, albowiem oskarżony odjechał szybko nie zważając na trzymającego się samochodu pokrzywdzonego, który przez kilkadziesiąt metrów był ciągnięty przez samochód i doznał otarcia naskórka na prawym łokciu i prawej kostce.

Analiza informacji o osobie z krajowego rejestru karnego – k.257-267, prowadzi do przekonania, że przypisany oskarżonemu występki nie były odosobnionym incydem w jego życiu, o czym m.in. świadczy też fakt aż 20 skazań, w tym aż dziesięciokrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu. Oskarżony od około 12 lat dokonuje różnego rodzaju przestępstw, a zatem w pełni usprawiedliwiony

był pogląd Sądu
meriti o braku
przesłanek do
postawienia
wobec
oskarżonego
pozytywnej
prognozy
kryminologicznej.
Oskarżony nie
potrafi przed
dłuższy czas
właściwie
funkcjonować w
warunkach
wolnościowych,
wobec czego
nie ma podstaw
do wysnucia
wobec niego
pozytywnej
prognozy na
przyszłość.
Natomiast brak
uwzględnienia
przez Sąd
Rejonowy
istotnej
okoliczności
łagodzącej oraz
wylimitowanie
przez Sąd
Odwoławczy z
opisu
przypisanego
czynu dokonania
zaboru portfela
z zawartością
karty płatniczej i
prawa jazdy na
szkodę jednego z
pokrzywdzonych,
powinno
skutkować
złagodzeniem
kary
pozbawienia
wolności.

Sąd orzekający nie rozważył wszystkich dyrektyw wymiaru kary, o których mowa w art. 53 k.k. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego Sąd Rejonowy słusznie uwzględnił zamiar, motyw z niskich pobudek, którymi kierował się sprawca, rodzaj zaatakowanego dobra, sposób oraz skutki działania oskarżonego. Nadto we właściwy sposób nie przeanalizował postawy procesowej oskarżonego i nie wziął pod uwagę przyznania się do kradzieży pojazdu oraz okazania skruchy i żalu, które stanowią okoliczność łagodzącą. W ocenie Sądu Okręgowego taką

okolicznością
łagodzącą nie
jest natomiast
sytuacja
zdrowotna
oskarżonego,
który w czasie
popelnienia
czynu był osobą
niepełnosprawną
i był w
trakcie leczenia
deformacji
prawego
podudzia
aparatem
ilizarowa z uwagi
na duży ubytek
kości. Powyższa
okoliczność
może zostać
uwzględniona w
postępowaniu
wykonawczym
odnośnie
odroczenia
wykonania kary
bądź udzielenia
przerwy w karze.
Natomiast nie
może mieć
znaczenia dla
wymiaru kary,
skoro nawet
brak pełnej
sprawności w
sposobie
poruszania się i
problemy
zdrowotne, nie
zniechęciły
oskarżonego do
popelnienia
przestępstwa
zuchwałej
kradzieży
pojazdu
właściwie na

oczach
pokrzywdzonego.

W przypadku
oskarżonego K.
C. (1) prognoza
kryminologiczna
w kontekście
dotychczasowej
linii jego życia
przy dwudziestu
wyrokach
skazujących za
różnego rodzaju
przestępstwa nie
może być
pozytywna.

Mając na
uwadze
wcześniejszą
karalność
oskarżonego
oraz znaczny
rozmiar
wyrządzonej
szkody, a także
uwzględniając
powyżej
wskazane
okoliczności
łagodzące Sąd
Odwoławczy
wymierzył
oskarżonemu za
przypisany czyn
z art. 278 § 1 k.k.
karę 2 (dwóch)
lat pozbawienia
wolności.

Orzeczenie
obowiązku
zadośćuczynienia
było w niniejszej
sprawie
konieczne. W
toku
postępowania
został zgłoszony
przez

<p>pokrzywdzonego J. U. (2) wniosek o naprawienie szkody, a zatem sąd był na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobligowany do wydania orzeczenia w tym przedmiocie. Kwota 1000 złotych zasądzona tytułem zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego nie jest przy tym wygórowana i nie przekracza możliwości zarobkowych oskarżonego nawet podczas odbywania kary. Orzeczenie więc tego środka kompensacyjnego jest w pełni uzasadnione i celowe.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę orzeczenia poprzez uznanie oskarżonego za niewinnego popełnienia czynów z art. 275 § 1 kk oraz art. 278 § 5 kk tj. dokonania zaboru w celu przywłaszczenia portfela, prawa</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>jazdy i karty pła- tniczej należących do P. O. i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowni I instancji.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego K. C. (1) od popełnienia fragmentu zarzuconego mu w akcie oskarżenia czynu. Ustalenie braku wypełnienia części znamion występku z art. 275 § 1 kk i art. 278 § 5 k.k. pozostających ze sobą w kumulatywnym zbiegu może</p>			

jedynie skutkować zmianą opisu czynu przypisanego oskarżonemu. Sąd Odwoławczy wyeliminował z opisu przypisanego oskarżonemu czynu te znamiona dotyczące dokonania zaboru w celu przywłaszczenia portfela, prawa jazdy i karty płatniczej oraz zakwalifikował czyn oskarżonego z art. 278 § 1 k.k. Wniosek obrońcy o uniewinnienie oskarżonego od części zarzutu jest zatem niezasadny.

Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk,

art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.				
Lp.	Zarzut w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego			
1. 2.	<p>Na podstawie art. 438 pkt 2 kpk-obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci :</p> <p>a) art. 5 § 2 kpk a contrario poprzez jego niezastosowanie i rozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego dających się usunąć wątpliwości wskazujących na stosowaną przez niego przemoc wobec oskarżyciela posiłkowego zarówno w momencie kradzieży pojazdu jak i w trakcie prowadzonej nim ucieczki, co zostało potwierdzone w zeznaniach oskarżyciela posiłkowego, świadka P. O. oraz świadka W.</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	<p>U., jak również w nagraniu monitoringu z kamery (...), co miało wpływ na kwalifikację prawną zarzucanego oskarżonemu czynu zabronionego, gdyż nie doprowadziło do uznania oskarżonego za winnego dopuszczenia się kradzieży z użyciem przemocy , tj. czynu zabronionego określonego w art. 280 § 1 k.k. ;</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut jest niezasadny. Wbrew zarzutom obrońcy ujawnione dowody w postaci pierwszych zeznań pokrzywdzonego J. U. (2), a także zeznań świadków P. O. i W. U. nie potwierdzają</p>				

wersji o użyciu przez oskarżonego przemocy wobec osoby w celu dokonania zaboru samochodu. Z pierwszych zeznań złożonych przez pokrzywdzonego J. U. (2) bezpośrednio po kradzieży (po upływie półtorej godziny) wynika, że w momencie gdy sprawca kradzieży ruszył samochodem z otwartymi drzwiami, to pokrzywdzony złapał za słupek, próbując go zatrzymać i był ciągnięty przez ok. 70 metrów. Pokrzywdzony w końcu puścił się auta, gdyż pojazd przyspieszał. Z tej pierwszej relacji pokrzywdzonego nie wynika, aby oskarżony stosował wobec niego przemoc w postaci zadawania uderzeń bądź groził mu uszkodzeniem ciała. Dopiero podczas drugiego przesłuchania po

upływie 12 dni od zdarzenia J. U. (2) zeznał, że w momencie gdy złapał i trzymał się samochodu, to sprawca odpychał go ręką, uderzając w twarz i korpus k.27v). Natomiast na rozprawie J. U. (2) zeznał, że próbował zapobiec kradzieży pojazdu w ten sposób, że „ja próbowałem wciągnąć się do samochodu po to żeby wyjąć kluczyki ze stacyjki. Oskarżony w tym momencie kontynuował jazdę i uderzając mnie w korpus ciała ręką powiedział do mnie -spierdalaj bo cię przejadę. Oskarżony jechał wężykiem próbując zgnieść mnie samochodem do krawężnika, bądź uderzyć w samochody stojące na chodniku w celu, żebym puścił samochód” (k.220). Z uwagi na istotne różnice w zeznaniach

pokrzywdzonego
i wyraźną
ewolucję tych
zeznań, Sąd
Rejonowy nie
dał wiary tej
części depozycji
w jakiej
pokrzywdzony
pomógł
oskarżonego o
stosowanie
przemocy i
groźby
przejechania.
Pokrzywdzony J.
U. (2) w
żaden sposób
nie wytłumaczył
przyczyn
wyraźnej zmiany
zeznań, ale
wskazał, że nie
otrzymał
odszkodowania
od
ubezpieczyciela,
gdyż zostawił
kluczyki w
środku pojazdu.
Z akt sprawy
wynika, że w
Sądzie
Rejonowym dla
Warszawy Pragi-
Południe w
Warszawie pod
sygn. II C
1924/20 toczy
się
postępowanie z
powództwa J.
U. (2) i J.
U. (1) przeciwko
Towarzystwu
(...) S.A. (k.332),
a pełnomocnik
w apelacji nie
ukrywa, iż
przypisanie

oskarżonemu
jedynie
kradzieży bez
użycia przemocy
zamyka drogę
do skutecznego
dochodzenia
odszkodowania
od
ubezpieczyciela.
W tej sytuacji
należy
stwierdzić, iż
pokrzywdzony J.
U. (2) nie
jest w tym
zakresie w jakim
zmienił zeznania
wiarygodny,
gdyż
niewątpliwie ma
interes w
obciążaniu
oskarżonego
ponad miarę.

Sąd Okręgowy
podziela ocenę
zeznań
pokrzywdzonego
J. U. (2)
dokonaną przez
Sąd Rejonowy,
albowiem
najbardziej
wiarygodne są
pierwsze
zeznania złożone
bezpośrednio po
dokonaniu
kradzieży, kiedy
pokrzywdzony
relacjonował na
gorąco przebieg
zdarzenia i nie
analizował czy
te zeznania będą
dla niego
korzystne pod
względem

uzyskania
odszkodowania
od
ubezpieczyciela.
Brak jest
podstaw do
uznania tak
jak sugeruje
pełnomocnik, że
pokrzywdzony
znajdował się
wówczas w
stanie silnego
wzburzenia
emocjonalnego,
był wystraszony,
zdenerwowany i
dlatego
zapomniał
powiedzieć o
wszystkich
szczegółach.
Niewątpliwie
upływ krótkiego
okresu czasu
pozwala
uporządkować
wrażenia po
traumatycznym
doświadczeniu.
Tym niemniej
nie sposób
logicznie
wy tłumaczyć,
dlaczego
pokrzywdzony
już podczas
pierwszego
przesłuchania
nawet nie
wspomniał o
użyciu przez
sprawcę wobec
niego przemocy
i groźby
przejechania
oraz próby
strącenia go z
pojazdu poprzez
przygnięcie do

innych pojazdów. W tym zakresie argumentacja pełnomocnika jest chybiona, gdyż najbardziej odciskają się w pamięci te fragmenty zdarzenia, które zagrażają człowiekowi uszkodzeniem ciała czy utratą życia. Dlatego nie można logicznie wytłumaczyć pominięcia tak dramatycznych fragmentów zdarzenia zdenerwowaniem czy silnym wzburzeniem emocjonalnym. Pokrzywdzony wskazał przecież podczas pierwszego przesłuchania, że doznał otarcia prawego łokcia i prawej kostki w wyniku ciągnięcia przez samochód, którego się trzymał (k.3). Nie ma zatem logicznego wytłumaczenia dla pominięcia w pierwszych zeznaniach tych elementów zachowania sprawcy, które świadczyły o

użyciu przemocy
wobec osoby
pokrzywdzonego
w postaci
odpychania i
zadawania
uderzeń.

W dodatku
wbrew
argumentom
skarżącego
pozostali
wskazani
świadkowie nie
potwierdzają
stosowania
przez
oskarżonego
przemocy jako
sposobu
dokonania
zaboru
samochodu.

Świadek P. O.
biegł przecież za
odjeżdżającym
samochodem i
widział jak J.
U. (2) biegł
trzymając się
otwartych drzwi
od strony
kierowcy.

Samochód
przyspieszył i
J. puścił się
pojazdu.

Świadek nie
wspomina aby
sprawca w
jakikolwiek
sposób próbował
uderzyć czy
odepchnąć
pokrzywdzonego.

Na rozprawie
świadek P. O.
zeznał, że w
momencie gdy

oskarżony
wyjechał na
prostą, jechał
slalomem, gdy
jechał z
prędkością ok.
40-50 km/h
J. puścił się
samochodu.

Potem miał
przetarte
spodnie, skarżył
się, że boli go
łokieć (K.222).
Relacja świadka
O. nie zawiera
zatem
elementów
wskazujących na
użycie przemocy
wobec osoby lub
groźby
bezpprawnej,
które należą
do znamion
przestępstwa
rozboju.

Z kolei świadek
W. U., który
tej nocy stał
w wejściu do
klubu pilnując
porządku,
widział jedynie
jak samochód
odjeżdżał z
piskiem opon,
a za drzwi
tego pojazdu
trzyma się jakiś
mężczyzna,
który jest
ciągnięty i w
pewnym
momencie
przestaje się
trzymał
samochodu.
Następnie

wysłuchał relacji
pokrzywdzonego,
który mówił, że
tamten
mężczyzna
chciał zobaczyć
coś w
samochodzie czy
też wyciągnął
poszkodowanego
z samochodu,
a następnie
odjechał.
Świadek nie
wiedział więc
w jaki sposób
sprawca dostał
się do
samochodu i nie
był pewien co
do szczegółów
przebiegu
zdarzenia, gdyż
powtarzał tylko
relację
pokrzywdzonego
i nie pamiętał
dokładnie tej
relacji. Brak
zatem podstaw
do uznania,
że zeznania
świadka
potwierdzają
wersję o
uderzeniu
pokrzywdzonego
i stosowaniu
przemocy przez
sprawcę.

Natomiast
nagranie
monitoringu z
kamery (...) nie
jest wyraźne
i nie pozwala
na jednoznaczne
ustalenie czy
oskarżony użył

wobec
pokrzywdzonego
przemocy w
postaci zadania
mu kilku
uderzeń w
momencie, gdy
J. U. (2)
próbował
powstrzymać
sprawcę, a to
ze względu na
nocną porę,
sztuczne
oświetlenie tylko
fragmentu
parkingu i
znaczną
odległość
kamery od
miejsca
zdarzenia. Nie
potwierdza także
wersji o próbie
strącenie
pokrzywdzonego
z samochodu
poprzez
przyciskanie go
do krawężnika
czy innych
zaparkowanych
pojazdów.

Na etapie
postępowania
odwoławczego
Sąd Okręgowy
uwzględniając
wniosek
dowodowy
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego
dopuścił dowód
z zeznań świadka
C. P., ale
zeznania tego
świadka złożone
ponad 3 lata i

8 miesięcy od zdarzenia, budzą uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności. Wprawdzie C. P. zeznał (k.356-358), że sprawca próbował rzucić J. U. (2) z samochodu, jadąc zygzakiem. W momencie kiedy J. U. (2) trzymał się samochodu, to próbowali się szarpać, J. próbował wziąć za kierownicę, a wtedy sprawca go odepchnął. Natomiast zeznania te pozostają w oczywistej sprzeczności z zeznaniami drugiego naocznego świadka P. O., który przecież stał obok i niczego takiego nie widział. Obaj koledzy pokrzywdzonego stali ok. 10 metrów od samochodu. P. O. widział tylko odjeżdżający samochód i trzymającego się (...). Wskazać należy, że całe zdarzenie miało miejsce nad

ranem ok. godz. 5:15, gdy było ciemno. Ponadto wszystko działo się bardzo szybko, a samochód przyspieszał. Brak zatem podstaw do uznania, że świadek C. P. rzeczywiście widział sposób zachowania sprawcy, w momencie gdy samochód ruszył, a pokrzywdzony J. U. (2) biegł obok otwartych drzwi, trzymając się słupka pojazdu. Swoim ciałem musiał przecież zasłaniać widok na wnętrze pojazdu. Ponadto pokrzywdzony J. U. (2) w toku pierwszego przesłuchania nie wspomina aby szarpał się ze sprawcą i został przez niego uderzony. W ocenie Sądu Okręgowego ta wersja zdarzenia mogła powstać dopiero na późniejszym etapie postępowania ze względu na dochodzenie odszkodowania

od
ubezpieczyciela,
dlatego nie
można uznać jej
za wiarygodną.

W tych
okolicznościach
wszelkie
wątpliwości Sąd
Rejonowy
zasadnie
rozstrzygnął na
korzyść
oskarżonego
uznając, że nie
ma dowodów
potwierdzających
użycie przemocy
wobec
pokrzywdzonego
w trakcie
dokonywania
zaboru pojazdu
przez
oskarżonego.
Nie ma zatem
racji skarżący
zarzucając
obrazę art. 5 §
2 kpk. Zasada
in dubio pro
reo odnosi się
przede
wszystkim do
zagadnień
faktycznych i
wskazuje, że w
razie
niedających się
usunąć
wątpliwości sąd
powinien
wybrać tę wersję
stanu
faktycznego,
która dla
oskarżonego
przedstawia się
najbardziej

<p>korzystnie, choć może pozostawać przeświadczenie, że mogło być inaczej, ale nie zdołano wykluczyć także innej możliwości przebiegu zdarzenia. Z tych względów Sąd Rejonowy prawidłowo rozstrzygnął te wskazane wyżej wątpliwości na korzyść oskarżonego.</p>			
<p>Obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku w postaci :</p> <p>b) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny części zeznań oskarżyciela posiłkowego złożonych zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i na etapie postępowania sądowego wskazujących na stosowanie wobec niego przemocy przez oskarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>poprzez odpychanie go ręką oraz uderzenie go w twarz jak również w korpus, a w konsekwencji błędne uznanie, iż oskarżony nie stosował w stosunku do oskarżyciela posiłkowego przemocy, co miało wpływ na kwalifikację prawną zarzucanego oskarżonemu czynu zabronionego, gdyż nie doprowadził do uznania oskarżonego za winnego dopuszczenia się kradzieży z użyciem przemocy, tj. czynu zabronionego określonego w art. 280 § 1 k.k.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wbrew twierdzeniom pełnomocnika Sąd Rejonowy dokonał w pełni</p>			

prawidłowej,
zgodnej z
zasadami
wynikającymi z
art. 7 kpk oceny
dowód z zeznań
pokrzywdzonego
J. U. (2) z
powodu
argumentów
wskazanych w
punkcie
powyżej. Nie
można podzielić
stanowiska
skarżącego, że
zeznania
pokrzywdzonego
są spójne i
logiczne, w tej
części w jakiej
opisuje użytą
wobec niego
przemoc.
Ponadto
zeznania w tym
zakresie nie
znajdują
potwierdzenia w
relacjach
świadców P. O.
i W. U., ani też
nie jest widoczne
zadawanie
pokrzywdzonemu
uderzeń przez
sprawcę
kradzieży na
nagraniu
monitoringu.

W realiach
przedmiotowej
sprawy,
oskarżony w
celu co najmniej
ułatwienia sobie
ucieczki
skradzionym
samochodem,

widząc
pokrzywdzonego,
który trzymał
się otwartych od
strony kierowcy
drzwi pojazdu,
celowo
przyspieszył, co
zmusiło J. U. (2)
do puszczenia
elementu
karoserii, gdyż
dalsza próba
zatrzymania w
ten sposób
pojazdu była
skazana na
porażkę.
Pokrzywdzony
miał przecież
świadomość, że
może doznać
uszkodzenia
ciała w czasie,
gdy odpadnie od
samochodu przy
dużej prędkości.
Oskarżony nie
musiał więc
wobec niego
używać
przemocy aby
utrzymać się
w posiadaniu
zabranego
mienia.
Zastosowana
metoda służyła
bowiem
umożliwieniu
sobie ucieczki,
a tym samym
również
utrzymaniu się
w posiadaniu
zagarniętego
mienia. Nie
sposób zatem
uznać, aby
przyjęta przez

Sąd I instancji
kwalifikacja
prawna czynu
na szkodę
pokrzywdzonego
J. U. (2), jako
przestępstwa
wyczerpującego
znamiona art.
278 § 1
k.k. jawiła się
jako wadliwa.
Wskazać należy,
że zasadnicza
różnica między
kradzieżą a
rozbojem
związana jest
z zastosowaniem
przez sprawcę
specyficznych
środków
oddziaływania
(przymusu). W
przypadku
rozboju przemoc
służy do
dokonania
zaboru rzeczy,
jest więc
stosowana przed
dokonaniem
zaboru lub w
jego trakcie. Z
kolei w kradzieży
rozbójniczej
sprawca
najpierw
dokonuje zaboru
rzeczy bez
zastosowania
środków
przemocy, a
następnie
posługuje się
tymi środkami
po dokonaniu
zaboru, w celu
utrzymania się
w posiadaniu

<p>zabranej rzeczy. Natomiast w tej sprawie Sąd Rejonowy zasadnie przyjął na podstawie przeprowadzonych dowodów, że oskarżony nie uderzył pokrzywdzonego i nie stosował wobec niego żadnej przemocy ani nie doprowadził pokrzywdzonego do stanu bezbronności.</p>				
<p>3. 4. 5. 6. 7. 8.</p>	<p>Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci: c) art. 170 § pkt 5 kpk poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego z zeznań świadka C. P., który był świadkiem przebiegu zdarzenia kradzieży, a który usprawiedliwił swoje niestawiennictwo na rozprawie poprzez przedłożenie w Sądzie w dniu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

15 października
2019r. za
pośrednictwem
oskarżyciela
posiłkowego
stosownego
dokumentu, w
którym
zadeklarował
wolę złożenia
zeznań w
późniejszym
terminie, a
ponadto
niedostatecznie
uzasadnienie
przez Sąd
postanowienia
oddalającego
wniosek
dowodowy z
zeznań świadka,
które było w
przeważającej
części
ograniczone do
zacytowania
przepisu na
podstawie
którego Sąd
oddalił
wskazany
wniosek
dowodowy, co
miało wpływ
na kwalifikację
prawną
zarzucanego
oskarżonemu
czynu
zabronionego,
gdyż nie
doprowadziło do
uznania
oskarżonego za
winnego
dopuszczenia się
kradzieży z
użyciem
przemocy, tj.

	<p>czynu zabronionego określonego w art. 280 § 1 k.k.;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut obraz przepisu art. 170 § 1 pkt 5 kpk jest zasadny. Przede wszystkim z tego względu, że przepis ten w momencie jego zastosowania przez Sąd na rozprawie w dniu 4 grudnia 2019r. nie stanowił już samodzielnej podstawy oddalenia wniosku dowodowego, który zmierzał do udowodnienia okoliczności mającej istotne znaczenie dla ustalenia jakie przestępstwo stanowi czyn oskarżonego. Wskazać należy, że pełnomocnik złożył wniosek o przesłuchanie świadka C. P. na okoliczność przebiegu</p>				

zdarzenia, przy
czym zmierzał
do wykazania, że
czyn
oskarżonego
stanowi rozbój.
Sąd Rejonowy
nie uwzględnił
tego wniosku
uznając, że
zmierza do
przedłużenia
postępowania z
uwagi na pobyt
świadka za
granicą i brak
możliwości
przewidzenia
kiedy świadek
przyjedzie do
Polski. Istotnie
świadek C. P.
trzykrotnie nie
stawił się na
rozprawach w
dniach 11
września 2019r.,
15 października
2019r. i 4
grudnia 2019r. Z
pisma
znajdującego się
w aktach sprawy
(k.242) wynika,
że świadek C.
P. przebywał w
czasie procesu
w Niemczech,
gdzie pracował
i mieszkał, ale
usprawiedliwił
dwukrotnie
nieobecność i
deklarował
obecność na
kolejnym
terminie.
Niestety na
kolejnym
terminie nie

stawił się, a w załączniku adresowym znajduje się dwukrotnie awizowane i nie podjęte w terminie wezwanie na rozprawę w dniu 4 grudnia 2019r. Z zeznań pokrzywdzonego J. U. (2) wynika, że C. P. był naocznym świadkiem zdarzenia, gdyż stał obok pojazdu w momencie gdy nastąpiła jego kradzież.

Zdaniem Sądu Odwoławczego w świetle brzmienia przepisu art. 170 § 1a kpk, który zaczął obowiązywać z dniem 5 października 2019r. Sąd Rejonowy bezzasadnie oddalił wniosek dowodowy na tej podstawie prawnej. Nie można bowiem oddalić wniosku dowodowego na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 kpk, jeżeli okoliczność, która ma być udowodniona,

ma istotne
znaczenie dla
ustalenia czy
został
popelniony czyn
zabroniony, czy
stanowi on
przestępstwo i
jakie, a przecież
wniosek
dowodowy
zmierzał do
ustalenia, że
oskarżony użył
wobec
pokrzywdzonego
J. U. (2)
przemocy w
czasie zaboru
samochodu.
Zarzut
pełnomocnika
jest zatem
zasadny.

Z powyższych
względów Sąd
Odwoławczy
uwzględnił
wniosek
dowodowy
zawarty w
apelacji o
przesłuchanie
świadka C. P.
na okoliczność
przebiegu
zdarzenia
kradzieży
pojazdu marki
H. (...) o nr
rej. (...) w dniu
2 grudnia 2017r.
w W. przy ulicy
(...) pod klubem
(...) na szkodę
oskarżyciela
posiłkowego
oraz jego ojca
J. U. (1).

<p>Przesłuchanie tego świadka na rozprawie odwoławczej nie zmieniło w żaden sposób oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych, ze względu na uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności depozycji świadka złożonych po upływie 3 lat i 8 miesięcy od zdarzenia i pozostających w sprzeczności z zeznaniami drugiego naocznego świadka P. O..</p>			
<p>Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci:</p> <p>d)art. 410 kpk poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z zeznań świadka W. U., który</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

zeznał, iż po
zdarzeniu
oskarżyciel
posiłkowy
poinformował
go, że został
przez
oskarżonego
wyciągnięty z
samochodu,
który to dowód
został w całości
uznany przez
Sąd za
wiarygodny,
zatem
przytoczone
zeznania
świadka
powinny
stanować w
całości podstawę
dokonanych
ustaleń
faktycznych
potwierdzających
stosowanie
przemocy przez
oskarżonego
wobec
oskarżyciela
posiłkowego
wbrew temu co
ustalił Sąd, iż
owej
okoliczności
stosowania
przemocy nikt
nie potwierdził
z wyjątkiem
oskarżyciela
posiłkowego, co
miało wpływ
na kwalifikację
prawną
zarzucanego
oskarżonemu
czynu
zabronionego,
gdyż nie

doprowadziło do uznania oskarżonego za winnego dopuszczenia się kradzieży z użyciem przemocy tj. czynu zabronionego określonego w art. 280 § 1 k.k.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. jest chybiony z uwagi na to, że przepis ten nie mógł być in concreto obrażony przez Sąd Rejonowy. Wyrok Sądu pierwszej instancji zapadł w oparciu o pełnię materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu. Treść zarzutu stawianego przez wnoszącego apelację wskazuje, że podważa on ocenę dowodu z zeznań świadka W. U. dokonaną w sprawie.		

Tymczasem zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. może być zasadny jedynie w przypadku, gdyby sąd opierał się na materiale dowodowym, który nie został ujawniony, bądź orzekał w oparciu o część ujawnionego materiału dowodowego, a taka sytuacja w tej sprawie nie miała miejsca.

Wbrew argumentom skarżącego ocena materiału dowodowego w postaci zeznań świadka W. U. została przez sąd I instancji dokonana z baczeniem na reguły z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza zasady granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i

logicznych.
Dokładna
analiza treści
zeznań W. U.
prowadzi do
wniosku, że
świadek widział
jedynie jak
samochód marki
H. odjeżdża z
piskiem opon,
a za drzwi
tego samochodu
trzyma się jakiś
mężczyzna i jest
ciągnięty przez
ok. 30 metrów ,
a następnie
przestaje się
trzymać.
Świadek
podbiegł w to
miejsce i
rozmawiał z
pokrzywdzonym,
który
relacjonował mu
przebieg
zdarzenia.
Wbrew
twierdzeniom
skarżącego
świadek nie
widział
stosowania
wobec
pokrzywdzonego
przemocy.
Natomiast
przekazał
jedynie
zasłyszaną
relację z której
wynikało, że
sprawca chciał
zobaczyć coś w
samochodzie czy
też wyciągnął
pokrzywdzonego
z samochodu,

a następnie odjechał. Świadek jednak nie widział w jaki sposób sprawca dostał się do samochodu oraz tego czy używał wobec pokrzywdzonego przemocy w czasie ucieczki. Nie ma zatem racji skarżący, że zeznania świadka potwierdzają relację J. U. (2) w zakresie w jakim relacjonował użycie przez oskarżonego przemocy. Świadek składając zeznania niemal po upływie miesiąca od zdarzenia nie pamiętał już szczegółów i nie umiał dokładnie powtórzyć tego co powiedział mu pokrzywdzony bezpośrednio po zdarzeniu, nie był tego pewien skoro użył sformułowania „czy też” dopuszczając w ten sposób alternatywną wersję zdarzenia. Rację ma zatem Sąd Rejonowy, iż

<p>brak jest potwierdzenia użycia przemocy wobec pokrzywdzonego przez któregokolwiek ze świadków zdarzenia.</p>			
<p>Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci:</p> <p>e) art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych dowodów w postaci zeznań złożonych przez oskarżyciela posiłkowego wskazujących na to, że oskarżony mu groził stwierdzając, iż go przejedzie, co następnie wywołało u niego obawę, iż tak się stanie, a co w konsekwencji dowodziło powstania po stronie oskarżyciela posiłkowego zagrożenia w postaci</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>możliwości zastosowania wobec niego przemocy oraz oparcie tych ustaleń jedynie na tej części zeznań oskarżyciela posiłkowego z których nie wynikało, aby pod jego adresem były kierowane groźby karalne, co miało wpływ na kwalifikację prawną zarzucanego oskarżonemu czynu zabronionego, gdyż nie doprowadziło do uznania oskarżonego za winnego dopuszczenia się kradzieży z użyciem przemocy, tj. czynu zabronionego określonego w art. 280 § 1 kk,</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. jest chybiony z uwagi</p>			

na to, że przepis ten nie mógł być in concreto obrażony przez Sąd Rejonowy. Wyrok Sądu pierwszej instancji zapadł w oparciu o pełnię materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu. Treść zarzutu stawianego przez wnoszącego apelację wskazuje, że podważa on ocenę dowodu z zeznań świadka J. U. (2) dokonaną w sprawie. Tymczasem zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. może być zasadny jedynie w przypadku, gdyby sąd opierał się na materiale dowodowym, który nie został ujawniony, bądź orzekał w oparciu o część ujawnionego materiału dowodowego, a taka sytuacja w tej sprawie nie miała miejsca.

Wbrew argumentom skarżącego

ocena materiału dowodowego w postaci zeznań świadka J. U. (2) została przez sąd I instancji dokonana z baczeniem na reguły z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza zasady granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych. Dokładna analiza treści zeznań J. U. (2) prowadzi do wniosku, że świadek w zakresie użytej wobec niego środków zmierzających do dokonania zaboru samochodu złożył niespójne i rozbieżne zeznania. W toku pierwszego przesłuchania nie wspominał aby oskarżony uderzył go, odpychał lub próbował zepchnąć z

pojazdu, czy też groził mu uszkodzeniem ciała. Dopiero po upływie 12 dni od zdarzenia pokrzywdzony zeznał, że sprawca odjeżdżając skradzionym samochodem odpychał go lewą ręką uderzając w twarz i korpus. Natomiast na rozprawie pokrzywdzony zeznał, że sprawca uderzał go w korpus ciała, powiedział, że go przejdzie oraz jechał wężykiem próbując go przygnieść samochodem do krawężnika lub innych samochodów stojących przy chodniku, w celu aby puścił samochód.

Analizując tak odmienne w tej części depozycje pokrzywdzonego Sąd Rejonowy wyciągnął prawidłowy wniosek, że zeznania pokrzywdzonego są w tym zakresie niewiarygodne. Nie sposób

<p>bowiem wytłumaczyć tak zmiennej relacji tylko zdenerwowaniem i stanem emocjonalnym. Tym bardziej, że żaden z naocznych świadków ani nagrania monitoringu nie potwierdzają takiej wersji wydarzeń, a oskarżony również to zanegował. Z powyższych względów zarzut jest niezasadny.</p>			
<p>Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci:</p> <p>e)art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych dowodów w postaci zeznań złożonych przez oskarżyciela posiłkowego wskazujących na to, że podczas zdarzenia był przerażony, nigdy wcześniej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

nie znalazł się w takiej sytuacji, jak również zeznań świadka P. O., który zeznał, iż po zdarzeniu oskarżyciel posiłkowy był zdenerwowany, wystraszony oraz w szoku, co nie pozostawało bez wpływu na określanie kwalifikacji prawnej czynu zabronionego, która została dokonana przez Sąd w oderwaniu od stanu emocjonalnego w jakim znajdował się oskarżyciel posiłkowy podczas zdarzenia jak również po jego zaistnieniu, kiedy złożył po raz pierwszy zeznania w Komendzie Rejonowej Policji, co w konsekwencji nie doprowadziło do uznania oskarżonego za winnego dopuszczenia się kradzieży z użyciem przemocy, tj. czynu zabronionego

określonego w art. 280 § 1 k.k.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. jest chybiony z uwagi na to, że Sąd Rejonowy opierał się na pełnym materiale dowodowym, który został ujawniony i nie orzekał w oparciu o część ujawnionego materiału dowodowego. Wbrew argumentom skarżącego zeznania pokrzywdzonego J. U. (2) i świadka P. O. zostały dokładnie przeanalizowane i Sąd Rejonowy uznał zeznania pokrzywdzonego w większości za wiarygodny, poza jedynie tym fragmentem dotyczącym stosowania wobec niego przemocy,		

albowiem J. U. (2) nie wskazywał na ten fakt przy pierwszym przesłuchaniu. Powyższej okoliczności nie potwierdził przecież naoczny świadek zdarzenia P. O., który widział jak sprawca odjeżdża skradzionym samochodem, a pokrzywdzony trzyma się otwartych drzwi. Na rozprawie świadek również nie wspomina aby widział jak sprawca uderzał pokrzywdzonego, nie relacjonuje też żadnych gróźb ze strony sprawcy kradzieży, ani nie opisuje próby przygniecenia pokrzywdzonego do krawężnika czy innych zaparkowanych aut. Wprawdzie świadek O. potwierdził, że pokrzywdzony był zdenerwowany, wystraszony w szoku, co jest w pełni zrozumiałe z uwagi na zaskakujące okoliczności w

<p>jakich utracił samochód. Tym niemniej ten stan emocjonalny pokrzywdzonego nie usprawiedliwia ewolucji zeznań pokrzywdzonego i wszystkich wskazanych wcześniej rozbieżności w jego depozycjach, których motywacją mogła być próba uzyskania odszkodowania od ubezpieczyciela za skradziony pojazd. Doprowadzenie do skazania oskarżonego za rozbój umożliwiłoby skuteczne dochodzenie odszkodowania od ubezpieczyciela z czym skarżący w ogóle się nie kryje.</p>			
<p>Na podstawie art. 438 pkt 3 kpk -błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

zaskarżonego
wyroku
polegający na:

a)
bezpodstawnym
przyjęciu, iż
oskarżony nie
stosował
przemocy wobec
oskarżyciela
posiłkowego,
gdyż nie widział
tego świadek
P. O., który
de facto zeznał,
iż nie zwracał
uwagi na pojazd
w momencie
kradzieży, co
w konsekwencji
może dowodzić
wyłącznie tego,
że świadek nie
widział
stosowanej przez
oskarżonego
przemocy w
momencie
kradzieży
pojazdu, gdyż
nie zwrócił
wtedy uwagi
na kradziony
pojazd, nie zaś
tego co błędnie
ustalił Sąd, iż
świadek nie
widział aby
oskarżony
stosował
przemoc
pomimo, iż
widział moment
kradzieży
pojazdu, co
miało wpływ
na kwalifikację
prawną
zarzucanego

<p>oskarżonemu czynu zabronionego, gdyż utwierdziło Sąd w błędnym przekonaniu, iż oskarżony nie stosował przemocy wobec oskarżyciela posiłkowego skoro nie potwierdził tego żaden świadek z wyjątkiem oskarżyciela posiłkowego, a w konsekwencji nie zaistniały przesłanki do uznania oskarżonego za winnego dopuszczenia się kradzieży z użyciem przemocy , tj. czynu zabronionego określonego w art. 280 § 1 k.k.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wbrew zarzutom skarżącego, sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie czynu z</p>			

art. 278 § 1 k.k., uznając, że zebrany materiał dowodowy nie potwierdza, że oskarżony zastosował wobec pokrzywdzonego przemoc w celu dokonania zaboru pojazdu, zaś materiał dowodowy ocenił zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. Swoje stanowisko sąd meriti szczegółowo uzasadnił w oparciu o przesłanki z art. 424 § 1 k.p.k. Należy w pełni podzielić tok rozumowania wskazany w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawiający sposób działania oskarżonego K. C. (1) i ustalenia faktyczne z zakresu czynu z art. 278 § 1 k.k.

Wbrew argumentom skarżącego świadek P. O. relacjonując przebieg tego zdarzenia ani razu nie wskazał

aby oskarżony używał wobec pokrzywdzonego przemocy w trakcie zaboru pojazdu w postaci uderzeń. Nie ma także racji skarżący, że świadek nie widział stosowanej przez oskarżonego przemocy w momencie kradzieży pojazdu, gdyż nie zwrócił uwagi na kradziony pojazd. Z zeznań świadka wynika bowiem, że stał obok auta w odległości ok. 10 metrów od strony kierowcy i nie zwracał uwagi na samochód. Odwrócił się w momencie gdy usłyszał pisk opon i wówczas zobaczył jak H. odjeżdża, a J. U. (2) trzyma się otwartych drzwi kierowcy i biegnie razem z samochodem. Samochód przyspieszył do ok. 40-50 km/h i J. puścił te drzwi. Nawet jeśli świadek nie widział pierwszego momentu

zdarzenia, to
biegnąc za
samochodem
mógł
obserwować
pokrzywdzonego
i nie
relacjonował
użycia wobec
niego przemocy
w postaci
uderzeń, czy
próby
przyciśnięcia go
do krawężnika
bądź
zaparkowanych
samochodów.
Rację ma zatem
Sąd Rejonowy,
że późniejsze
depozycje
pokrzywdzonego
J. U. (2)
dotyczące
stosowanej
rzekomo wobec
niego przemocy
nie znajdują
potwierdzenia w
zeznaniach
świadka P. O..
W konkluzji
brak podstaw do
zakwalifikowania
działania
oskarżonego
jako rozboju.
Należy uznać,
że nie spełnia
znamion rozboju
zachowanie
sprawcy
polegające na
odjechaniu
uruchomionym
samochodem,
nawet gdy
pokrzywdzony
próbuje go

<p>zatrzymać poprzez trzymanie się drzwi pojazdu, jeżeli sprawca nie stosuje środków wymienionych w art. 280 § 1 k.k. zmierających do sparaliżowania woli ofiary tj. przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności.</p>			
<p>Na podstawie art. 438 pkt 3 kpk -błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegający na: a) bezpodstawnym przyjęciu, iż wobec oskarżyciela posiłkowego nie była stosowana przemoc nie tylko w momencie kradzieży ale</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

również przez
cały okres kiedy
oskarżony
poruszał się
skradzionym
pojazdem do
którego był
uczepiony
oskarżyciel
posiłkowy
dokonując nim
niebezpiecznych
manewrów przy
coraz wyższej
prędkości
mających na
celu zrzucenie
oskarżyciela
posiłkowego,
przygnięcie go
o krawężnik,
ewentualnie
zaczepienie nim
o inne pojazdy
stojące przy
drodze, co
potwierdziło
nagranie
monitoringu z
kamery (...)
obejmujące
m.in. ucieczkę
oskarżonego
skradzionym
pojazdem z
miejsca
zdarzenia oraz
sposób, w jaki
ucieczka została
przeprowadzona,
co w
konsekwencji
nie
doprowadziło do
uznania
oskarżonego za
winnego
dopuszczenia się
kradzieży z
użyciem

przemocy, tj. czynu zabronionego określonego w art. 280 § 1 k.k.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wbrew argumentom skarżącego Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych odnośnie braku stosowania wobec pokrzywdzonego przemocy jako środka prowadzącego do dokonania zaboru samochodu. Z zeznań przesłuchanych naocznych świadków zdarzenia P. O. i W. U. nie wynika, aby biegnąc za skradzionym samochodem widzieli, że sprawca uderzał pokrzywdzonego, który trzymał się drzwi pojazdu zanim samochód przyspieszył do		

prędkości 40-50 km/h. Depozycje dotyczące próby przygniecenia pokrzywdzonego do krawężnika lub innych zaparkowanych pojazdów także nie znalazły potwierdzenia w zeznaniach tych świadków. Żaden ze świadków nie relacjonował aby oskarżony używał tego typu metod aby pozbyć się pokrzywdzonego uczepionego do drzwi samochodu. Nie ma także racji skarżący, że wersja pokrzywdzonego przedstawiona dopiero na rozprawie znajduje potwierdzenie w nagraniu monitoringu z kamery (...). Płyta z karty 22 została odtworzona na rozprawie w dniu 13 czerwca 2019r. (k.22). Sąd Odwoławczy także zapoznał się z treścią nagrania, które obejmuje ucieczkę oskarżonego skradzionym

pojazdem z
miejsca
zdarzenia.
Jakość nagrania
nie pozwala
jednak na
dokładne
zaobserwowanie
sposobu
zachowania
sprawcy.
Kamera była
umieszczona w
stosunkowo
dużej odległości
od
zaparkowanego
samochodu.
Ponadto
nagranie
powstało nocą
przy sztucznym
oświetleniu, a
samochód
pokrzywdzonego
był zaparkowany
w
nieoświetlonym
miejscu. Na
nagraniu widać
jedynie
niewyraźne
sylwetki osób.
Natomiast ten
fragment
nagrania na
którym widać
uciekający
pojazd już po
wyjeździe z
parkingu kończy
się o godz.
05:12:32, a
kolejny plik
z nagraniem
rozpoczyna się o
godz. 05:12:48.
Przerwa w
ciągłości
nagrania (11

sekund) nie
pozwala ustalić
dokładnego
przebiegu
zdarzenia. Na
tym widocznym
fragmencie
nagrania nie
widać jednak
aby sprawca
usiłował
przygnieść
pokrzywdzonego
do krawężnika
ewentualnie
zaczepić nim
o inne pojazdy
stojące przy
drodze. Widać
nierówny tor
ruchu pojazdu,
gwałtowne
skręty, ale w tym
momencie nie
widać sylwetki
pokrzywdzonego
przyczepionej do
drzwi pojazdu
ani innych
pojazdów
stojących wzdłuż
drogi ucieczki.
Natomiast
gwałtowne
skręty
kierownicą
pojazdu mogły
wynikać ze stanu
nietrzeźwości
oskarżonego,
który przyznał,
że tej nocy
spożywał
alkohol w klubie
nocnym (...).

Wbrew zatem
argumentom
skarżącego
nagranie

<p>monitoringu nie pozwala rozwiązać wątpliwości dotyczących rzekomego użycia przemocy wobec pokrzywdzonego przez sprawcę podczas dokonanej kradzieży pojazdu.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>a) o zmianę zaskarżonego wyroku co do pkt I poprzez uznanie oskarżonego za winnego dopuszczenia się kradzieży z użyciem przemocy, tj. czynu zabronionego określonego w art. 280 § 1 kk oraz wymierzenie mu na tej podstawie kary pozbawienia wolności, której wymiar oskarżyciel posiłkowy pozostawia do uznania Sądu;</p> <p>ewentualnie z daleko posuniętej ostrożności procesowej,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>b) uchylenie zaskarżonego wyroku w części co do punktu I oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji oraz</p> <p>c) zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów zastępstwa adwokackiego przed sądem II instancji ;</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Brak podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku co do punktu I poprzez uznanie, że oskarżony zamiast kradzieży dopuścił się przestępstwa rozboju, albowiem zarzuty pełnomocnika dotyczące dowolnej oceny zeznań</p>			

pokrzywdzonego
i świadków,
nagrania
monitoringu
oraz błędu w
ustaleniach
faktycznych
okazały się
niezasadne.

Brak podstaw
do uchylenia
wyroku co do
punktu I oraz
przekazania
sprawy do
ponownego
rozpoznania,
gdyż nie jest
konieczne
przeprowadzenie
na nowo
przewodu w
całości, jak
również nie
zaistniała żadna
z przesłanek
wymienionych w
art. 439 § 1 kpk,
art. 454 kpk oraz
art. 440 kpk.

Wobec
nieuwzględnienia
apelacji
wniesionej przez
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego
brak jest
podstaw do
zasądzenia na
jego rzecz
zwrotu
wydatków
poniesionych na
ustanowienie
pełnomocnika w
postępowaniu
odwoławczym

	(vide wyrok SN z dnia 21 lipca 2011r. III KK 172/11).	
OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu		

<i>pierwszej instancji</i>		
	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że w ramach zarzuconego czynu oskarżonego K. C. (1) uznano za winnego tego, że w dniu 2 grudnia 2017r. w W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego marki H. nr rej. (...) o wartości 30 000 zł na szkodę J. U. (1) i J. U. (2) czym wyczerpał znamiona występkę z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;</p>		
Zwiąże o powodach zmiany		
Zmiana zaskarżonego wyroku wynika z częściowego uwzględnienia		

zarzutów z
apelacji obrońcy
oskarżonego w
zakresie
błędnego
ustalenia, że
oskarżony miał
zamiar dokonać
kradzieży nie
tylko
samochodu
marki H., ale
także zmierzał
bezpośrednio do
dokonania
kradzieży
portfela wraz
z zawartością
pozostawionego
w kurtce przez
pokrzywdzonego
P. O.. Sąd
Okręgowy
dokonując
odmiennej
oceny dowodów
przeprowadzonych
przez Sąd
Rejonowy
ustalił, że
oskarżony K.
C. (1) nie
obejmował
swoim
zamiarem
dokonania
kradzieży
portfela,
dokumentu
prawa jazdy i
karty płatniczej,
gdyż zabór tych
przedmiotów
nastąpił
przypadkowo.
Brak jest
dowodów
potwierdzających,
że oskarżony
miał

świadomość, iż ten dokument i karta płatnicza znajdują się w samochodzie, a co za tym idzie nie zostały wypełnione znamiona strony podmiotowej kradzieży karty płatniczej i dokumentu, który w dodatku nie jest dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej praw majątkowych.

Przepis art. 275 § 1 kk uznaje za występki kradzież nie każdego dokumentu, a jedynie takiego, który stwierdza tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe. Z pewnością nie jest takim dokumentem prawo jazdy, który nie pozwala ustalić tożsamości osoby, ale co wynika z ustawy Prawo o ruchu drogowym jego istotą jest stwierdzenie uprawnienia do kierowania pojazdem silnikowym.

Ukrywanie lub usunięcie dokumentu, którym sprawca nie ma prawa wyłącznie rozporządzać może wypełnić co najwyżej znamiona występków z art. 276 k.k.

Przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za realizację znamion czynu określonych w art. 275 § 1 k.k. bądź art. 276 k.k. wymaga ustalenia, że dokonując zaboru samochodu, swoim zamiarem obejmował również dokonanie kradzieży, usunięcia, czy też ukrycia dokumentów wymienionych w powołanych przepisach. Ponadto oskarżony wyjaśnił, że tej samej nocy po dokonaniu kradzieży pojazdu porzucił go na parking przy cmentarzu w miejscowości L. koło W., pojazd

pozostawił
otwarty z
kluczykami i
wszystkim co
było wewnątrz.
Z wyjaśnień
oskarżonego
wynika, że po
dokonaniu
kradzieży
spanikował i
chciał się pozbyć
tego samochodu.
Żaden dowód w
sposób
skuteczny nie
obalił tych
wyjaśnień
oskarżonego,
gdyż z notatki
urzędowej (k.82)
wynika, że
policja
penetracji tego
terenu
wskazanego
przez
oskarżonego
dokonała
dopiero w dniu
30.12.2017r.
czyli miesiąc po
zdarzeniu. Nie
można zatem
wykluczyć, że
oskarżony po
dokonaniu
kradzieży
porzucił
skradziony
pojazd nie
zabierając z
niego żadnych
przedmiotów.
Tym bardziej, że
pokrzywdzony P.
O. zeznał, że
nie było próby
podjęcia
pieniędzy z jego

konta przy
użyciu karty
płatniczej, która
znajdowała się w
portfelu
pozostawionym
w samochodzie.

Z opisu
przypisanego
czynu należało
zatem
wyeliminować
znamiona
występków z art.
275 § 1 k.k. i
art. 278 § 5 k.k.
pozostających w
kumulatywnym
zbiegu z
występkiem
kradzieży
samochodu.

Wobec
wyeliminowania
części znamion
i ograniczenia
przypisanego
oskarżonemu
czynu tylko do
kradzieży
samochodu
należało również
złagodzić
wymiar kary
do 2 lat
pozbawienia
wolności.

Ponadto Sąd
Odwoławczy
uwzględnił
zarzut obrońcy
dotyczący
rażącej
niewspółmierności
kary 3 lat
pozbawienia
wolności.

<p>Konsekwencją zmiany opisu przypisanego czynu było wymierzenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lata pozbawienia wolności, który jest adekwatny do stopnia winy i społecznej szkodliwości tego czynu, który jest znaczny z uwagi na rozmiar szkody i postać zamiaru.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwięzle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III. i IV.	<p>o wynagrodzeniu obrońcy z urzędu za udzielenie pomocy prawnej oskarżonemu z urzędu w drugiej instancji orzeczono na podstawie § 17 ust. 4 w zw. z § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.</p> <p>Wobec odbywania przez oskarżonego kar pozbawienia wolności i braku dochodów Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w</p>	

sprawie uznając,
że ich uiszczenie
przekracza
możliwości
majątkowe
oskarżonego.

Zgodnie z art.
636 § 1 i
2 kpk wobec
niewwzględnienia
apelacji
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego,
koszty procesu
za postępowanie
odwoławcze
ponosi na
ogólnych
zasadach ten,
kto wniósł
środek
odwoławczy.

Brak jest zatem
podstaw do
zasądzenia na
rzecz
oskarżyciela
posiłkowego
zwrotu
wydatków
poniesionych na
ustanowienie
pełnomocnika w
postępowaniu
odwoławczym.

Sąd Okręgowy
w pełni podziela
tezę wyroku SN
z dnia 21 lipca
2011r. Sygn.
akt III KK
172/11. Nie ulega
wątpliwości, że
w sytuacji
niewwzględnienia
apelacji
oskarżyciela
posiłkowego

brak jest
podstaw do
zasądzenia na
jego rzecz
zwrotu
wydatków
poniesionych na
ustanowienie
pełnomocnika w
postępowaniu
odwoławczym.
Zgodnie z art.
636 § 1 k.p.k. w
wypadku
nieuwzględnienia
wniesionego
przez niego
środka
odwoławczego,
koszty procesu
za postępowanie
odwoławcze
ponosi na
zasadach
ogólnych także
koszty
wynikające z
ustanowienia
pełnomocnika w
postępowaniu
odwoławczym.

7. PODPIS